

” Starši sicer lahko poskušajo vzgajati »po pravilih«, a na koncu bo odločilen njihov zgled. Ne besede, temveč dejanja.

storimo natanko to. Je pa res, da v javnosti redko vidiš eksplicitno fizično nasilje nad otrokom – te reči se praviloma dogajajo v zasebnosti doma. Vidiš pa na vsakem koraku vse vrste čustvenega izsiljevanja ali psihičnega nasilja, ki pa še vedno v veliki meri sodi pod tabu in ga povečini niti ne zaznavamo. Če bi dejansko radi vplivali na to, da starši spremenijo svoje ravnanje do otroka, moramo sami z zgledom pokazati, kakšen odnos naj bi imeli ljudje drug do drugega. To je tudi zlato pravilo za nas pri Familylabu – da se do staršev vedemo tako, kot si želimo, da bi se oni vedli do svojih otrok. Kajti vemo, da ponavadi starši ne udarijo otroka iz prirojene zlobe, ampak iz nemoči, frustracije, ker ne znajo in ne zmorejo drugače, ker so bili sami tepeni ...

Kaj je bolj primerno, pametno: da dajejo starši s tem, kar so, zgled otrokom ali da vzgajajo po »pravilih«?

Starši sicer lahko poskušajo vzgajati »po pravilih«, a na koncu bo odločilen njihov zgled. Ne besede, temveč dejanja. In res je, kot pravite, »pravila« ali »prava vzgoja« – to je mit. Kar je »prav« zame in za mojega otroka, ni nujno tudi zate. Še več, kar je »prav« za enega od mojih otrok, ni nujno »prav« tudi za drugega. Res mi je žal, da si starši ne vzamemo več časa in svobode za to, da bi najprej odkrili, kdo sploh je to naše dete, kako funkcionira, kaj mu je všeč, kaj ne, kaj potrebuje, česa ne in podobno, ampak že kmalu po rojstvu planemo in ga »popravljamo«, da bi le bil bolj podoben ne sebi, temveč predstavi, ki jo imamo o njem.

Verjetno se starši včasih niti ne zavedajo, da počnejo stvari, ki jih otrokom pri vzgoji nenehno prepovedujejo. Primer: ves čas jim prepovedujemo piti alkohol, a nekateri se v njihovi družbi stalno opijajo.

Seveda. Zakaj? Ljudje povečini sploh ne vemo, kdo smo. Večinoma nam v otroštvu ni bilo dano, da bi lahko odkrivali samega sebe – takšnega, kot smo v resnici – pozneje pa si tudi ne vzamemo časa. Zato so otroci tudi tako dragoceni – ker s svojim vedenjem, še posebno »nemogočim«, neizogibno kažejo s prstom na naše pomanjkljivosti in negotovosti.

Kateri so miti in zablode pri vzgoji otrok?

Trenutno je to tabu agresivnosti. Ta povzroča že tolikšno škodo, da aprila pripravljamo dvodnevno konferenco o otrocih in agresivnosti, ki bo namenjena tako staršem kot strokovnim delavcem, teme pa se bomo lotili večdisciplinarno. Na kratko: podlegli smo temeljnemu nesporazumu, ki ga najbrž žene sila politične korektnosti, da je agresivnost enako nasilje. Tega dvojega pač ne ločimo. Zato v plemeniti želji, da bi svet očistili nasilja, pri otrocih dosledno zatiramo in demoniziramo vsako sled agresivnosti tako doma kot v vzgojno-izobraževalnih ustanovah, misleč, da bomo s tem vzgojili prijazne, čuteče, empatične državljane. V resnici pa je ravno nasprotno. Agresivnost ni nasilje, je temeljna življenjska vitalna sila, od katere je odvisno naše preživetje. V nasilje praviloma vodi nekritično ali nerefektirano zatiranje agresivnosti.

Agresivnost vpliva na pogum? Marsikdo bi rekel, da je to pogum.

Agresivnost je, recimo, krovni termin za paleto občutij, ki jih bolj kot ne ne maramo. Frustriranost, razdraženost, jeza, bes, sovra-